

Prvo poglavlje

Otkrila sam da postoje dve vrste žena: One koje su zavisne od čokolade i kučke. Kučke su one žene koje kažu: „Oh, ni slučajno ne bih mogla da pojedem *celu mars* čokoladu, čokolada je tako nezdrava!” Ili: „Mislim da je jedna kocka tamne čokolade *više* nego dovoljna, zar ne?” Ima i nečeg još goreg: „Nisam baš neki *ljubitelj* čokolade. Više volim nešto slano.” Sve ovo je izgovoreno uz grickanje slanih štapića kao da oni mogu da budu zamena za pravo uživanje. Čemu sve to?

Mi članice Kluba ljubitelja čokolade okoreli smo zavisnici. Mi volimo najlepšu hranu na svetu u svim njenim oblicima. I ne stidimo se toga.

Danas smo se moje prijateljice i ja okupile u sedištu našeg kluba, u pravom raj u jednoj od londonskih, manje zagađenih sporednih ulica. Ovo naše sedište nazvali smo *Čokoladni raj* i ono to zaista i jeste.

Do Božića je ostalo još nedelju dana, tako da bih volela da vam u Dikensovom stilu opišem prizor na otvorenom, sa mnogo snega i šarma, ali ne mogu zato što je ovaj London, u eri globalnog zagrevanja, jedno mesto sa olujnim, kišnim nebom u sivoj boji školske uniforme. Ali, mi ne hajemo za to. S obzirom na sve ono što nam se upravo događa, primorane smo da izađemo. Šantal, Otum, Nađa i ja – Lusi Lombard – vrhunska čokoholičarka i osnivač ovog kluba – stropoštale smo se na sofu ispred kamina. Nije to bio pravi kamin u kojem je pucketala vatra, već moderna peć na gas koja nam je savršeno odgovarala jer nam je trebalo da što duže greje. Iskreno, niko nije ni prilazio ovom našem prostoru, naročito na kraju radnog dana. Ispred nas je stajao tanjir čokoladnih fantazija – biskvit torta prelivena ledenim kapućinom i nekoliko divnih čokoladnih kocki. Bio je tu i izbor najlepših čokoladnih tartufa poznatih po tome što se prave sa svežim šlagom i *madagaskar* čokoladom. Ovo su moje omiljene, baš zato što se prave od svežeg šlaga i traju samo

nekoliko dana – kao da je to neki problem! Verujte mi, dok njih jedete, najbliži ste orgazmu na javnom mestu. Sa usana mi se oteo jedan mali, zadovoljni jecaj.

Vlasnici *Čokoladnog raja* Klajv i Tristan slavan su par gejeva – naravno, nećete sresti strejt muškarce kako vode radnju sa čokoladama. Da li sam u pravu? Ova dvojica su nas razmazila zato što smo im mi apsolutno najbolje mušterije. Kada bi nam dozvolili da konopcem ogradimo njihovu radnju i stavimo oznaku SAMO ZA VIP LIČNOSTI, odnosno za nas, mi bismo to rado uradile. Međutim, oni su nepokolebljivi u stavu da imaju i druge mušterije iako svi drugi ni približno ne jedu toliko čokolade koliko mi.

Naši vlažni kaputi su pomalo isparavali na gomili pored nas. Moja kosa, mladalački ošišana u bob frizuru, sa par čvrstih šnalica i kilo seruma za ispravljanje, sada je stajala pravo na mojoj glavi. Ipak, stvari idu nabolje. Sve ispred sebe imamo po čašu tople čokolade začinjenu jakim ukusom crvene paprike i izdašno prekrivenu umućenim šlagom. Moje čulo ukusa ne zna da li da se obeznani ili zapali. Zadovoljstvo je samo na korak od nas, odnosno trebalo bi da bude da nije jednog malog kamena spoticanja.

Na zidu *Čokoladnog raja* nalazi se jedna pločica od terakote sa veselim natpisom. Klajv je, kada je bio izuzetno dobro raspoložen, ispisao srebrnim šljokicama:

Saveti za preživljavanje u trenucima kada ste pod stresom:

1. Duboko udahnite
2. Izbrojte do deset
3. Jedite čokoladu

Ovo je naša politika. Naš svečani ukaz o tome kako treba da živimo. Duboko sam udahnula, izbrojala najviše do tri, a onda ubacila u usta još jedan čokoladni tartuf. Sa usta mi se ote dubok uzdah olakšanja pre nego što sam mogla da se kontrolišem. Ovo je trenutak *velikog* stresa. Obukla sam one svoje golf pantalone na kojima stoji natpis ZABORAVI NA

ZALJUBLJIVANJE, HOĆU DA SE ZALJUBIM U ČOKOLADU. Mislim da vam je ovo dovoljno nagoveštaja da naslutite u kakvoj sam neprilici.

„Jesi li se skoro čula sa Simpatičnim?“, pitala je Nađa dok joj je gornja usna bila prekrivena sočnim, kremastim brkovima.

E, to je taj mali kamen spoticanja. Moj sadašnji dečko – gospodin Ejden Holbi, poznat kao Simpatični – trenutno je „izgubljen u akciji“. U Australiji.

Nekako je to što je „izgubljen u akciji“, u Australiji, na drugoj strani Zemljine kugle, pogoršalo stvari. Da je „izgubljen u akciji“, recimo u Belsajz parku, mogla bih da odem tamo autobusom ili metroom i da mu lupam na vrata u jednakim vremenskim razmacima sve dok ne otkrijem šta se dešava. Ovako, kako stvari stoje, pomalo sam sputana. Na moje strastvene mejlove ne odgovara. Moji telefonski pozivi, smireni, ali sa prizvukom zabrinutosti, završavaju u govornoj pošti, i pored toga što njegov kompjuter šalje poruku mom da je onlajn, nema odgovora. Ne znam zašto. Imali smo duge, međunarodne razgovore preko naših ličnih video-kamera koje bi se ponekad prijatno usijale. Živela moderna tehnologija! A onda ništa. Apsolutno ništa.

„Ne mogu to da razumem“, rekla sam. „To ne liči na njega.“

Šantal je glasno frknula kao da je htela da kaže: „Šta očekuješ, pa on je samo čovek?“

„Stvarno“, insistirala sam. „On nije kao drugi muškarci.“ Pod ovim „kao drugi muškarci“ čitajte on nije kao Markus, ta ugladena bitanga, moj verenik do nedavno, koji je najneverniji čovek na planeti. Čak i ako tu ubrajate Bila Klintona, Toma Džonsa i Darena Deja.

Moja američka prijateljica savršene kose i bankovnog računa koji se preliva frknu ponovo. Pokušah da se ugrizem za usnu. Iako je ona jedna od mojih zaista najboljih drugarica na svetu, odnos između Šantal i mene je u ovom trenutku još uvek pomalo zategnut. Sve to je zbog činjenice da se sastajala sa mojim bivšim dečkom – nije u pitanju Markus, već jedan drugi, mnogo bolji, koji se zvao Džejkob. U ovom trenutku je to vreme za mene vrlo zbunjujuće. Moj ljubavni život je bio jedan romantični ekvivalent za užasno komplikovanu situaciju u kojoj su se preplitali pištanje sirena, potpuni zastoj u saobraćaju, totalna destrukcija

i tela na sve strane. Izvinite, ali moraću da progutam još malo čokolade da bih jednostavno održala svoj sistem u životu...

Dozvolite mi da vam još nešto kažem pre nego što čokolada počne da deluje. Džekob i ja smo se prepuštali kratkom, ali zajedničkom uživanju, uprkos tome što između nas nikada nije bilo nikakve intime, zahvaljujući spletu nesrećnih okolnosti. On je, za razliku od Markosa, bio jedan divan momak iako se taj naš blistavi odnos u velikoj meri poremetio onda kada sam otkrila kako zarađuje za život. Džekob mi je rekao da radi u industriji zabave, što nije potpuna laž. Ipak, ispostavilo se da je on bio muška prostitutka. Zašto ja uvek moram i suviše kasno da otkrijem da muškarci za koje se zainteresujem imaju neku skrivenu tajnu? Međutim, moja draga prijateljica Šantal je *odmah* znala prirodu Džekobovog posla. I, pretpostavljam, da je sve vodilo ka tome da ona ne izlazi sa njim na ljubavni sastanak već jednostavno iznajmljuje njegove usluge na sat. Saznanje da je spavala sa Džekobom, makar i na profesionalnoj osnovi dok ja nisam stigla ni do njegovog donjeg veša uprkos tome što sam to žarko želela, dovelo je, kao što možete i da pretpostavite, do toga da naš odnos postane prilično zategnut. Onda sam se ja vratila Markusu, što je bila **velika** greška, koja je zapečatila sve moje **velike** greške. Samo mi je dokazao da je, u osnovi, osoba kojoj se ne može verovati. Nikada neće prestati da ašikuje i ja nikada više neću ponovo poverovati u to da može da prestane. Sad je ta faza u mom životu završena. Ostaci su očišćeni, ponovo sam pokrenula svoj život i opet sve teče glatko. Emotivno sam sazrela i krenula sam dalje. Hvala bogu, sada sam u ljubavnoj vezi sa svojim starim šefom Ejdenom Holbijem – Simpatičnim. Sve je u redu, samo se on privremeno zagubio. Možda ništa drugo nije u pitanju osim dosadnog zastoja u saobraćaju.

„Ejden će se pojaviti”, rekla je Otum, kao da govori o nekim papučama koje sam nedavno izgubila. Oko prsta je vrtelajednu od svojih nemirnih, crvenih kovrdža i ozbiljno gledala u mene. Volela bih da sam kao Otum, čija je čaša večito bila do pola puna. Meni je ostao još samo jedan srk pa da tužno gledam u dno svoje čaše. „Sigurno će imati dobro objašnjenje”, nastavila je. „Sačekaj i videćeš.”

„Kasnije ću ponovo pokušati da ga dobijem”, rekla sam im. Onda

sam iz očaja u usta ugurala nekoliko čokoladnih tartufa tako da se smirena maska, koju sam nabacila na lice, raspršila u hiljadu komada.

Pretpostavljam da je održavanje veze u različitim vremenskim zonama uvek veliko iskušenje, ali – verujte mi – Simpatični je vredan toga. On je divan, divan i još jednom divan. Daleko je najbolji dečko od svih koje sam ikada imala i iako ta lista nije dugačka, bilo ih je nekoliko.

Ejden Holbi i ja smo radili u *Targi*, kompaniji koja se bavila povraćajem podataka koja je, pa dobro, vraćala nazad izgubljene podatke. Tehnički ništa više ne znam o tome, zato me ne pitajte. Kao što sam rekla, Ejden je bio moj šef, kome su, kada su moje „simpatije” prema njemu počele, članice Kluba ljubitelja čokolade dale nadimak Simpatični. Sada je Simpatični unapređen u rukovodioca nečeg međunarodnog, izuzetno važnog i zato je on sada u Australiji dok sam ja zaglavljena ovde u Londonu, u odeljenju prodaje na privremenom i nesigurnom radnom mestu gde pokušavam da provodim vreme ne radeći ništa previše zahtevno. Možda ću ja biti neko ko je u *Targi* ostao najduže na privremenom radu od kada ona postoji, ali ne nameravam da u njoj provedem ostatak života. Oh, ne. Moglo bi se reći da čekam da pronadem ono za šta sam predodređena da radim. Nešto što mi, naravno, još uvek izmiče.

Trebalo je da se pridružim Simpatičnom u Sidneju kako bismo započeli novi život pun zabave i veselja, u kojem bih bila jedina devojka sa punim radnim vremenom. Nameravali smo da živimo zajedno i da sve ostalo radimo zajedno. Sve u svemu – Srećni Do Kraja Života. Ali, kako to obično biva, slomila sam nogu tako što sam pala niz stepenice kada je veselost malo izmakla kontroli. Onda, da bi se povredi pridodalo i malo uvrede, nedeljama mi je bilo zabranjeno da letim avionom zbog glomaznog gipsa koji sam imala na nozi.

Simpatični je morao odmah da odleti u Australiju bez mene – jer tako važan posao ni na koga ne čeka. On je trebalo sve da sredi tako da ja mogu da mu se pridružim što je pre moguće. Međutim, sada kada je moj prelom zarastao i kada sam se oslobodila onog glomaznog gipsa, ja sebi ne mogu, i pored dobre volje, da priuštim avionsku kartu do Australije jer je cena strahovito skočila. A u međuvremenu je,

kako izgleda, Simpatični, moj divni prekookeanski dečko, nestao sa lica Zemlje.

„Znaš li da li dolazi kući za Božić?“, rekla je Nađa.

„Ne. Nije pričao o tome, ali...“ On nije odgovarao na moje proklete poruke, mejlove ili bilo šta drugo. Umesto da proveriti kakvi su pivo, roštilj i Bondi bič u Australiji, moj gorepomenuti dečko je nestao. Ovo definitivno zahteva još čokolade i utvrđivanje našeg stava. Izgleda da će još malo ovih čokoladnih kocki završiti posao.

Udahni. Izbroj. Jedi. Mmm. Ah, osećam se bolje...

Drugo poglavlje

Ko god je rekao da novac ne može da vam kupi sreću, očigledno nije trošio keš na čokoladu. Posle nekoliko sati provedenih u lenčarenju sa svojim prijateljicama i konzumiranju naše omiljene hrane u velikoj količini – čokoladnih maštarija, tartufa i kocki – moji obrazi su se zarumenili i toplota je počela da mi se širi po stomaku. Osećam se ispunjeno i konačno se prepuštam božićnom raspoloženju. Da li sam ja jedina osoba koja misli da bi Božić trebalo da se slavi samo jednom na svakih pet godina? To bi bilo sjajno. Jednom godišnje je previše često. Tek što sam sklonila sve ukrase, a već dolazi vreme da se ponovo iznose i čiste. Jedino što bi mi stvarno nedostajalo su predivne božićne čokolade – čokoladne kutije, novčići, kutije *milk trej* čokoladica koje koštaju dve funte i uvijene su u celofan sa naslikanim snežnim pahuljicama i koje tehnički mogu da se pojedju u toku samo jedne sedeljke.

Svake godine, uprkos tome što se zavetujem da neću, ja sam svoju kreditnu karticu maksimalno opterećivala time što sam kupovala Markusu, svom bivšem vereniku, nešto krajnje ekstravagantno što mu verovatno nije trebalo i što je još verovatnije, što nije cenio. Nije baš previše zabavno biti u dugovima sve do juna samo da bi jednom moj cenjeni mogao da ide na trke u sportskom kupeu marke *aston martin DB9*, da uživa u paraglajdingu ili da mirno plovi nebom u balonu ispunjenim toplim vazduhom sa čašom šampanjca u ruci. Onda bi on meni uvek kupovao tako divne božićne poklone da sam osećala da moram i ja njemu da uzvratim na isti način, ponekad i da se takmičim sa njim. Kada je on meni plaćao dan u preskupom spa centru ili kupovao ogromnu kutiju belgijskih slatkiša, ja jednostavno nisam mogla da mu poklonim CD sa najnovijim hitovima ili neki jeftin parfem, zar ne? Simpatični je mnogo prizemniji momak i sigurna sam da će biti više nego srećan sa

nekim malim simbolom moje ljubavi. Ovo je još jedan dobar razlog što sam se oslobodila Markusa.

Skljokavši se na sofu, otkopčala sam dugme na farmericama i oslobodila stomak. U ovo doba godine kontrolisanje unosa čokolade za mene predstavlja pravu noćnu moru; iskušenje u kojem se nalazim zbog svih tih limenih kutija *kvoliti strit* bombona, brazilskih oraha preliveanih čokoladom i Terijevih čokoladnih narandži kojih ima na tone, više je nego što jedna žena može da podnese. A šta je sa metarski dugačkim kutijama *kedberi čokoladnih prstiju* koje *morate* da jedete kako biste bili učtivi jer je neko u kancelariji pomislio da bi bilo zabavno da vam je pokloni? Mmm. Samo jedan od tih malih lilihipa nikada ne može da bude dovoljan, zar ne? Kladim se da bih mogla da uđem u *Ginisovu knjigu rekorda* po brzini kojom trošim metre i metre *čokoladnih prstiju*. Pomislite samo na sav taj trening koji imam. Odjednom sam se oraspoložila. Da, možda Božić uopšte i nije tako loš praznik.

Iz razloga koji su samo meni poznati, potrudila sam se da doteram svoj prilično otrcan dnevni boravak. Možda sam to uradila zato što sam se nadala da će Simpatični možda doći kući za Božić. Kupila sam pravu jelku na Kemden marketu – tu se nisam preterano namučila jer je pijaca odmah preko puta moga stana, a čovek koji mi je prodao doneo ju je, u neočekivanom nastupu dobre volje, kod mene kući. Ipak, ovo me je koštalo dvadeset funti, a dala sam mu i dobru napojnicu. Sada je okićena crvenim sijalicama u obliku papričica koje se pale i gase i u vama izazivaju veselost, nimalo pospanost. Ovo drvo bi trebalo da bude neuništiva plava omorika, a umesto toga, na mom tepihu je već gomila opalih iglica. Ako nastavi ovim tempom, ostaće potpuno ćelava za Boksing dej¹. Možda mi je onaj čovek prodao rog za sveću, pa je zato žurio da je se što pre oslobodi. Toliko o dobroj volji muškaraca – ili žena – i svemu drugom.

Posmatrala sam još malo svetla na jelki, a onda počela da se uspavljujem. Pre nego što su mi se oči potpuno sklopile, odlučila sam da ponovo pozovem Simpatičnog.

¹ Prvi dan posle Božića (Prim. prev.)

Ovde je kasno popodne, što znači da je – oh, ne znam, verovatno neko vreme u svetu Simpatičnog koje nije baš pogodno za druženje. Praktično je nemoguće pronaći pravo vreme da ga pozovem onda kada smo oboje budni i nismo na poslu. Australija je, sigurna sam, divna zemlja; želela bih samo da je malo bliže. Recimo, da je tu negde blizu Irske, tako da mogu avionom da odem po ceni manjoj od cene ove tako naglo olinjale božićne jelke.

Pitam se šta ćemo da radimo ako Simpatični uspe da dođe kući za praznik. Već mogu da nas vidim u dugim šetnjama po Hampsted hitu, oboje umotane u meku, modernu, vunenu odeću osnovnih boja – po mogućstvu *Gepovu* – kako prkosimo hladnoći i mrazu. Mogu da nas vidim ispred kamina kako se častimo slatkišem od belog sleza iako ja, zapravo, nemam kamin i generalno izbegavam slatkiš od belog sleza kao nešto inferiorno jer ne sadrži čokoladu. Takođe, već vidim kako radimo sve one divne tajne stvari na podu ispod moje uvele jelke i treperavih sijalica.

Otišla sam u kupatilo da jednom na brzinu prođem češljem kroz kosu. Hajde da se suočimo sa tim, video-kamere vas generalno ne prikazuju u najboljem svetlu i ja želim da se prikažem kao neko ko se ne trudi previše, a ipak ne izgleda ni preterano neuredno. Veoma je teško postići opušteni glamur. Pošto sam stavila sjaj na usne, zaključih da sam spremna da se u virtualnom svetu sretnem sa svojim voljenim.

Uključila sam kompjuter i sačekala da vidim da li moj dečko čeka na drugom kraju. Međutim, umesto lepog lica Simpatičnog koje je trebalo da se pojavi ispred mene, na ekranu se iznenada pojavila jedna veoma lepa žena.

„Zdravo”, obratila mi se prilično pospano.

Ne mogu da pričam. Suviše sam zauzeta buljenjem u kurvinski donji veš koji ima na sebi. Crne je boje i sa dosta čipke i svetloroze vezom. To je ona vrsta veša u kojoj ne biste želeli da vas vide u slučaju da vas odvedu u Hitnu pomoć u vašoj lokalnoj bolnici. Veš u kojem žena sa celulitom ne izgleda dobro.

Udarila je kompjuter odozgo misleći da nešto nije u redu. „Ništa ne čujem”, žalila se. „Halo? Halo?” Onda se žena okrenula i obratila

nekome preko ramena. „Jesi li ti ostavio ovo uključeno? Mislim da neko pokušava da stupi u kontakt.” Ponovo udarac, a zatim još jedan.

Ja nisam mogla da pustim ni glas.

„Uff.” Napučila je usta. „Sve što vidim je unutrašnjost nečijeg nosa.” Odmakla sam se od kamere.

„Evo”, rekla je. „Vidi da li možeš da popraviš.” Onda je od ekrana pomerila svoju izuzetno skladnu figuru i, da budem iskrena, unutrašnjost moga nosa nije ništa u poređenju sa onim što upravo vidim.

Na krevetu iza ove... ove *bludnice*... leži go muškarac. Potpuno go muškarac sa zadnjicom okrenutom na gore. Nije čak prebacio ni čaršav. U ovom trenutku moram da spomenem da Simpatični i ja nikada nismo bili zajedno u nekoj ovako intimnoj situaciji, tako da nisam odmah prepoznala голу zadnjicu. Ali, čija druga zadnjica bi to mogla da bude? Pitam se da li sam nekako uspela da se povežem sa nečijim tuđim kompjuterom. Da li je moguće da sam stupila u kontakt sa pogrešnom osobom u virtualnom svetu i da ova lepa, iako prilično razgolićena žena, nije u spavaćoj sobi moga dečka? Na nesreću, ni u jednom trenutku nisam pomislila da je to moguće. Sigurna sam da je ovo Ejdenov kompjuter. Nema sumnje da su ovo njegove zavese i njegovi tapeti, a to znači da su ovo dvoje zapravo u krevetu Simpatičnog. Ona u svom kompletu – oskudnom grudnjaku i minijturnim gaćicama i on sa svojom čvrstom, golom zadnjicom.

Moram da kažem da je to jedna veoma lepa zadnjica. Međutim, ja zaista ne želim da se upoznajem s njom u ovom kontekstu. Naglo sam počela da trepcem kao da će treptanje promeniti sliku na ekranu i prikazati nešto manje uznemirujuće.

„Možda je za tebe”, dobaci gospođica u skanki gaćicama preko svog ramena. „Ko bi mogao da zove u ovo vreme?”

„Daj da pogledam.” Glas nije stopostotno zvučao kao glas Simpatičnog, ali opet, mogao je da bude izmenjen zbog dužine vazdušnih talasa ili mikrotalasa ili već nečeg drugog.

Bio je to definitivno engleski akcenat. U to nema sumnje. Ovaj goli muškarac je počeo da se pomera i ja odlučih da više ne želim da gledam i da sam već dovoljno videla. Ovo mi je *tako* poznat scenario. Toliko puta sam bila žrtva ovakve izdaje da ne mogu ni broja da se setim. Markus

je bio pravi majstor u tome, a sada izgleda da je Ejden preuzeo vodstvo od njega.

Ne želim da me Simpatični vidi kako stojim otvorenih usta, zaleđenog uma, deblja i lošije obučena od žene koja je trenutno sa njim. Brzo sam se diskonektovala. Onda sam sela i nastavila da buljim u kompjuter ne znajući šta da radim. Dlanovi mi se znoje, a oči me peku od suza. Zarila sam nokte u dlanove. Neću da plačem zbog ovoga. Neću da plačem zbog ovoga. Smireno i sa ogromnom dozom samokontrole za koju nikada nisam mislila da sam sposobna, nastaviću svoj život kao da se ovo nikada nije dogodilo. Neću dozvoliti da mi padne na pamet nijedna misao koja bi se odnosila na lep novi život u Australiji sa nekim doseljenikom. Ostaviću ga da ide dalje sa svojom novom, smešno vitkom devojkom bez mene. Prestaću da telefoniram i uznemiravam gospodina Ejdena Holbija na bilo koji način i on će jednostavno prestati da postoji u mom svetu. To je ono što ću da uradim.

Pošto sam uzela *mars* čokoladu iz svog tajnog skladišta za hitne slučajeve koje se nalazi odmah pored kompjutera, sela sam i gledala u prazno. Ovo je takva sramota jer je Simpatični bio zaista, zaista fini i ja sam ga stvarno, ali stvarno volela i tako sam se nadala da će sve biti drugačije ovoga puta. Šta to kod mene ne valja kada niko ne želi da mi ostane veran duže od deset minuta? Neka đavo nosi i dubok udah i uzaludno brojanje do deset. Odvila sam *mars* čokoladu i zagrizla veliki komad. Neverovatno veliki komad. Onda pomislih, neka je proklet i zaplakah.